

Publicerad 2014-04-06 23:31 av Vanja-Kristina Morgell

Anonyma tårar

På perrongen ringer telefoner

- otåliga berättelser väntar på att delas, höras, bäras med någon annan.

Ibland är det ödet som ringer.

Hon som tar ett steg fram och kliver in i bilden sticker handen ner i väskan och svarar aningslöst, leende innan allt sönderdelas

när tåget hon väntar på pressar samman rälsen för tiotusende gången den här månaden

Människor kliver på

Människor kliver av

Hon står fortfarande kvar när dörrarna stängs

Och du är inte framme än

Hon är inte anonym

för det finns inga okända ensamheter

Hon kommer att ringa ett samtal i samma telefon

för att förhandla sin berättelse och den abrupta vändningen - om en stund

Först ska hon sätta sig ner på en bänk,

begrunda att hon blev hittad här nere bland tusen andra

av den välbekanta signalen i hennes egen väska.

Begrunda det urgamla ödet som meddelar sig i hennes alldeles nya Android.

Och kanske gråta anonymt

När hon ser upp igen kommer en ny tid att anges på digitalskylten, en ny riktning och en ny slutstation

Hon blir tvungen att kliva på och då kommer hon att sätta sig i din vagn på den enda lediga platsen intill din

Och det är på så sätt du kommer att få höra hennes berättelse,

enstavig, tyst och sorgsen

Det finns anonyma tårar men inga anonyma människor

Det finns avstånd och begränsade perspektiv

och ödet som ivrigt vill meddela sina katastrofer

godtyckligt fördelade över jorden i varje stund

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Vanja-Kristina Morgell med Poeter.se id #9202 innehar upphovsrätten